

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 73. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm3719.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Alt dette var imidlertid langt fra at udtømme det uhyre Forraad, Pharaos forsynlige Minister havde vidst at bringe tilveie, og da den store Mis-Vext strakde sig langt videre end til *Ægypten*, saa strømmede der Penge ind i Landet fra alle Kanter, med Folk som kom og købde Korn, og det gav Anledning til et af de smukkeste Optrin, Man nogentid saae i den store Verden, men som neppe Nogen af *Tilskuerne* drømde om, skulde faae den universal-historiske Vigtighed, der ligger klar for vore Øine. Sønnerne af Hyrde-Fyrsten i Ca74naaen, som havde solgt deres Broder, kom nemlig ogsaa til *Ægypten* i den dyre Tid, for at købe Korn, og vistes, med alle de Andre, til Ministeren, som Manden for det Hele, og han kiendte dem paa Timen, men de naturligviis ikke ham, og da de laae i Støvet for ham, da stod han og tænkte paa sine Barne-Drømme; men han var nu en Hof-Mand, der ikke bar Hjertet paa Læberne, men talde *ægyptisk* og lod dem sige ved sin *Tolk*, at han ansaae dem for Speidere, der, under Paaskud af Korn-Kiøb, kun kom for at udforske Landets Leilighed. For nu at rense sig, fortalde de Alting, baade Løst og Fast, hvordan de alle Ti var een Mands Sønner og havde været tolv Brødre, hvoraf den Ene var død og den Yngste hjemme hos Faderen i Canaan. Denne yngste Broder var Ministerens eneste Heel-Broder, *Benjamin*, og han lod dem derfor sige, at, skiøndt deres urimelige Fortælling bestyrkede hans Mistanke, skulde dog En af dem faae Lov at reise hjem og hente den Broder, de sagde, var hjemme, og, efterat have ladet dem prøve i tre Dage, hvad det var at *smides* i Fængsel, med Døden for Øine, lod han dem atter komme for sig og sagde: velan! af Gudsfrygt vil jeg spare jert Liv, naar I gjør som jeg befaler og henter mig eders yngste Broder, saa jeg kan see, I fare med Sandhed, thi saa vil jeg troe, I er skikkelige Folk, men ellers, saasandt som Pharaos lever, skal I døe! Reis nu kun med jert Korn, saa nær som Een, jeg før en Sikkerheds Skyld maa beholde! Nu slog Samvittigheden dem, saa de sagde til hinanden: nu faae vi Løn som forskyldt for hvad vi gjorde ved vor Broder, da vi saae hans Sjæle-Angest og lod som vi ikke hørde hvor bønlig han bad for sig! Ja, svarede *Ruben*, sagde jeg ikke nok: gjør ingen Ulykke paa Drengen, men da vilde I ikke høre mig, og nu kommer hans Blod over os! De tænkte ikke, Ministeren forstod dem, men han forstod dem saa godt, at han maatte gaae tilside og 75tørre sine Øine, før han, efter det, kunde tage den af dem ud der skulde sidde fangen, til de Andre kom igjen.